

Jesu navnedag/ 1. nyttårsdag 2017

Dette hellige evangeliet står skrevet hos evangelisten Lukas i det 2. kapitlet.

Da åtte dager var gått og han skulle omskjæres, fikk han navnet Jesus, det som engelen hadde gitt ham før han ble unnfanget i mors liv. (Luk 2,21).

Slik lyder det hellige evangeliet.

Man kunne nesten tatt det for å være en saksopplysning: *Han fikk navnet Jesus.* Ja vel. Hvor ligger det gode budskapet i dette?

Vi får spørre engelen som gav ham navnet; Gabriel som landet hos Maria en dag i mars da solen hadde begynt å ta tak og varmet åsene rundt Nasaret, og de blå og gule markblomstene spilte i gresset. Han sto der og så på henne, og alt var plutselig forandret, slik ting uventet *kan* forandre seg også i våre liv. Han så på henne og fortalte henne ting som det var vanskelig å begripe, men når ordene først var sagt, var en ny virkelighet skapt. Og Maria hadde et hjerte som fortsatt var åpent slik at Gud kunne tale til det, og engelen sa:

«Frykt ikke, Maria! For du har funnet nåde hos Gud. Du skal bli med barn og få en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus. Han skal være stor og kalles Den høyestes Sønn. Herren Gud skal gi ham hans far Davids trone, og han skal være konge over Jakobs ætt til evig tid; det skal ikke være ende på hans kongedømme.»

Disse ordene talte Gabriel til Maria, og Maria tok imot og husket alt han sa.

Nå har det seg slik at jul og nyttår og fortellingen om Jesu fødsel og påfølgende omskjæring og navneseremoni, skliir over i hverandre på en slik måte at det også får følger for oss. Dette navnet som barnet fikk, er det navnet som vi bekjenner oss til og stiller våre liv innunder, også det livet som venter oss: fremtiden vår. 2017. Vi har nettopp vært vitne til en dåp. En liten pike har fått *sitt* liv definert av Ham som kom og var Guds sønn. Hun er i dag blitt merket med hans tegn og døpt til hans navn, slik vi også er. Hva kommer det til å bety for henne? Hva betyr det for oss?

Den intime handlingen ved døpefonten der vann blir øst over barnets hode og ord om velsignelse og tilhørighet lyder, er skjellsettende - for dagens dåpsbarn og for den enkelte som er døpt. Ved dåpen blir vi del av en slekt som bekjenner oss til Jesus og det riket han åpner opp for alle som søker ham. Det er en dypt *personlig* hendelse. Men Jesu komme til verden er også en skjellsettende *verdenshistorisk* hendelse. *Langsomt ble verden ny*: Nye verdier som nestekjærighet og menneskeverd fikk prege kulturen der Jesu lære ble forkynt og fikk fotfeste: Et korrektiv til menneskenes iboende brutalitet og egenkjærighet var født. Nye mål for livet ble gitt. Dype spor ble satt, så dype at selv i et land som Norge, hvor mange ikke lenger kjenner Jesus forkynnelse særlig godt, anses kristne verdier som nestekjærighet og tilgivelse som allmenngyldige.

Men også allmenngyldige verdier kan bli fortrengt. Også mennesker som er døpt til Jesu navn, kan miste Gud av syne. 2017 ligger foran oss, og i lys av hva som har skjedd i året som ligger bak oss, ser vi med uro fremover. Isolasjonisme, fremmedfrykt og forakt for liv er i ferd

med å vinne terreng på en måte som minner skremmende om ting som har skjedd før i historien. Og fordi også kristne kirker og mennesker har valgt feil side i tidligere tider, blir *vi* nødt til stille oss de ransakende spørsmålene: Hvor står *vi*? Hvilke holdninger preger *oss*? Og skal vi være litt mer personlige, må vi spørre: Lever *jeg* i pakt med min kristne dåp og det navnet som er nevnt over mitt liv?

Og hva vil det i så fall si?

Ja, hva *betyr* det å være merket med korsets tegn og døpt til Jesu navn? Å være en kristen og bekjenne seg til Jesu navn, betyr i hvert fall *to* ting: Det ene er at vi anerkjenner at livet er gitt oss fra Skaperen, og at han har lagt en ferdig oppgått vei foran oss, en pilegrimsled hvor vi aldri går alene, men bærer hverandres byrder, vi som hører sammen som Guds barn og hverandres søsken.

Det andre er at vi ikke skal frykte, for som Maria, har også vi funnet nåde hos Gud. Som Maria, har også vi fått Guds sønn lagt i våre armer. Også for oss skal han være konge til evig tid, han som *var i Guds skikkelse*

men så det ikke som et rov å være Gud lik,

*ga avkall på sitt eget,
tok på seg tjenerskikkelse
og ble mennesker lik.*

*da han sto fram som menneske,
fornedret seg selv
og ble lydig til døden, ja, døden på korset.*

(Fil 2,6-8)

Vi har altså en Gud som er villig til å ofre alt for å frelse oss. Skulle vi da være redde?

Å høre Jesus til betyr ganske enkelt at vi lytter etter stemmen til ham som en gang sa: *Følg meg. Frykt ikke!*

Da åtte dager var gått og han skulle omskjæres, fikk han navnet Jesus, det som engelen hadde gitt ham før han ble unnfanget i mors liv, forteller dagens tekst. Det er ingen saksopplysning, det er et evangelium om at Gud har kommet til oss for å gi oss en farbar vei å gå i dette

vanskelige terrenget som kalles livet, og at vi skal gå fremtiden i møte uten frykt.

Om vi likevel bærer på bekymring eller frykt i møte med egne utfordringer eller verdenssituasjonen, så er vi kommet til rett sted: I dag inviterer jeg hver enkelt til å legge ut på en felles, liten pilegrimsvandring når vi snart fyller kirkerommet med bønn og sang. Kom frem til døpefonten og forny din dåpspakt og la deg korsmerke med dåpsvann. Skriv dine tanker, bønner og ønsker for det nye året på en bønnelapp, enten ved klagemuren ved sørveggen eller ved takketreet ved nordveggen. Eller tenn et bønnelys ved lysgloben. La oss ikke være redde, men stå sammen og gå det nye året i møte med fornyet tro, håp og kjærighet.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige ånd som var, er og blir én sann Gud fra evighet til evighet.

Salme etter preken: 416

*Du Far og Herre, du som rår, å gløym vår dårskaps vis;
forny vårt hjarte og vårt sinn,
lat opp vår munn ved Anden din til heilag lov og pris,*

*Lat oss i einfelt tru på deg stå opp i denne stund
og følgje Herren på hans veg,
lik dei som ein gong reiste seg vedkallet frå hans munn.*

*Å Galileas sabbatsfred! Å høge åsars ro,
der Jesus kneler stilt og bed
den bøn din kjærleik kjennest ved, der er di æve no.*

*Send himmelsk ro lik dogg som fell til striden er forbi;
tak strev og møde frå vår sjel,
og lat vårt liv få vitne vel om kvila du vil gi.*

*Lat Anden i vårt hjarte bu med balsam og med trøyst!
Lat tvilen vike for vår tru;
i jordskjelv, storm og eld, kom du, kom, linne susings
røyst.*